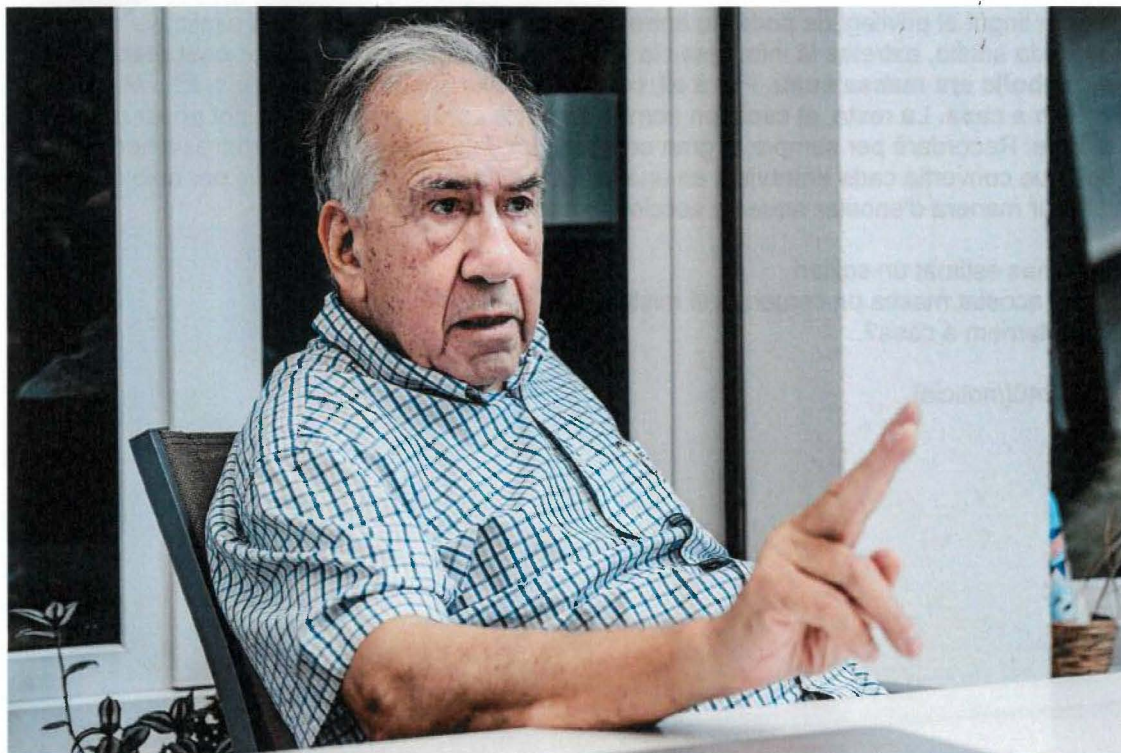

Cultura | Rosa Peroy | Actualitzat el 07/06/2021 a les 10:20

Animal de bosc, la lucidesa del final

En el seu poemari pòstum, Joan Margarit interioritza la seva mort imminent i ens la fa veure ?i viure? com quelcom que conclou, però sense perdre les ganes de viure

Joan Margarit | Adrià Costa

?Vaig coneixent millor cada vegada
el bosc interior on un acaba sol
i amb un convenciment:
comprendre és l'únic que ennobleix.
Perquè la poesia és, per a qui l'escriu,
aprendre a escriure's ell mateix.
Per a qui la llegeix és aprendre a llegir-se.?

Vet aquí un fragment d'"**Animal de bosc**", que dona títol al poemari de Joan Margarit, publicat per Proa després de la mort del poeta i arquitecte nascut a Sanaüja (<https://www.naciodigital.cat/lleida/noticia/42240/joan-margarit-poesia-refugi>). A Margarit la tria del **títol de cada llibre sovint li costava**. Aquest darrer, però, resumeix amb despullada mestria - la que caracteritza els seus poemes-, l'esperit que envolta cada vers. Tots som animals de bosc, que naixem i vivim en un entorn sovint inhòspit i que, quan sentim que la mort s'apropa, cerquem un refugi per trobar la pau.

La **poesia i la intimitat com a recer**, després d'una vida on va haver d'enterrar dues filles, traspua en tot el poemari. Margarit ens transmet la **lúcida certesa d'una mort propera** (un limfoma incurable al qui ell en fa referència explícita) amb serenitat i sovint, alegria: ?És l'alegria la que em mou a escriure. Sempre deixa el seu rastre en algun vers?. En els seus darrers llibres,

"Misteriosament feliç", "Es perd el senyal" o "Un hivern fascinant", l'entrada en **la vellesa és acceptada sense càrregues** ni tampoc eufemismes. En "Animal de bosc", l'autor interioritza la seva mort imminent i ens la fa veure -i viure- com quelcom que conclou, però **sense perdre les ganes de viure**, tal com ens explica en el seu preciós Vell malalt.

El record de les filles, **?per què he viscut tants anys veient morir / els que estimava?**, els amics, l'art, la música, l'arquitectura i l'amor cap a la seua companya de vida Mariona Ribalta -la Raquel del seus poemes- i a qui dedica el llibre, conformen el Margarit més diàfan i autèntic, d'una **vitalitat final, però encara ferotge**.

Els qui hem tingut el privilegi de poder-lo entrevistar recordem com, rialler, ens explicava com definia la vida adulta, extretes la infantesa i la vellesa: **un lio. Utilitzava aquest castellanisme, perquè embolic era massa suau**. Per a ell, com per a Rilke, tot és a la infantesa. **La vellesa és el retorn a casa**. La resta, el caos, on només la nostra arquitectura interior pot posar una mica d'ordre. Recordaré per sempre el gran conversador, intel·ligent i irònic, tendre i alhora amb mala llet, que convertia cada entrevista en una trobada d'amics reconfortant. És per això que no se m'acut millor manera d'encetar aquesta secció quinzenal que parlant del Joan.

?Raquel, t'has estimat un solitari
que ja s'ha acostat massa on comença el misteri.
És el final, tornem a casa?.

[noticia]42240[/noticia]